

ligge under? Det vilde jo betyde, at saa begyndte Krigen igen i vort Land, idet den, der skal hjælpe, skal ind i Landet og jage Fjenden ud, og vi maatte naturligvis give vort Bidrag dertil. Vi faar altsaa Krig to Gange. Mon det alligevel ikke var det bedste, at vi erkendte vor Lidenhed og vor Mangel paa Evne til at værgе eller forsvare vor Neutralitet? Det har man før været klar over. Af et meget betydende Medlem indenfor Venstre blev det jo i sin Tid erklæret, at det kan ikke nytte, at vi bilder os ind, at vi kan forsvare vor Neutralitet, vi maa nøjes med at konstatere den. Men Ordningen af 1922 kræver netop, at vi skal forsvare vor Neutralitet. Det Forslag, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat, rækker derimod ikke saa vidt.

Det ærede Medlem (Maegaard) polemiserede i nogen Grad overfor den højtærede Forsvarsminister ved, som jeg synes, at sammenblande Forslaget om et Vagtkorps med en Ordning, hvis Formaal er at forsvare vor Neutralitet. Men det er jo ganske forkert. Den foreslaaede Ordning kan ikke og skal ikke bruges til Forsvar for vor Neutralitet, om denne eventuelt skulde blive krænket af en Stormagt; det er den slet ikke beregnet paa. Et saadant „Forsvar for Neutraliteten“ er ganske unyttigt; thi derved siger man jo i Virkeligheden: Vi har en Pligt overfor Udlandet, hvis vi vil have Hjælp derfra, til delvis at lade os slaa ihjel; ofte vil det i alt Fald være Betingelsen; og naar vi ikke kan mere, kommer først Assistancen. Alt det tør vi slet ikke have med at gøre. Der er dog ogsaa noget, man maa overveje, inden man ligegyldig kaster sig ud i en haabløs og fortvivlet Kamp, i hvilken man altid er sikker paa at faa en Mængde dræbte og ødelagte, samtidig med at Byer og Landsbyer og Ejendomme skydes i Grus; det er man altid sikker paa. Jeg vil dog mene, at med det Vagtkorps, der her er foreslaaet, som ikke skal indlade sig paa et krigsmæssigt Forsvar, vil det ikke kunne gaa saa galt. Hvis en Stormagt, som er os overmægtig, endelig vil herind, saa kommer den herind, uanset, hvordan vi forholder os; og naar den vil herind, maa vi saa ikke hellere faa den herind under saadanne Forhold, at vi alle sammen beholder Livet? Det kan naturligvis være en Skønssag; jeg ved, der er forfærdelig meget Mod i det danske Folk; især naar vi sidder hjemme i en hyggelig Stue, er der ingen Grænser for vort Mod; men jeg antager, det vil ændre sig noget, naar man

kommer ud i den nøgne Virkelighed, ud i Skyttegravene og bliver udsat for en fortvivlet Kamp imod en overmægtig Fjende. Jeg tror, Stemningen vil være lidt anderledes til den Tid, og jeg mener, at hvis vi med vor Forsvarsordning indlod os paa at forsvare os overfor en Invasion af en overmægtig Fjende, vilde vi paatage os et Ansvar saa stort, at jeg ikke forstaa, nogen tør paatage sig det. Det gælder dog de unge Mennesker, deres Liv og deres Førlighed. Og naar vi har set Resultatet af den Krig, som vi desværre alle kender alt for godt, naar man rundt omkring i Storbyerne ser de Stakler, der er kommet hjem med Resterne af deres Krop — for det er det jo nærmest i mange Tilfælde —, naar man ser dette uhyggelige Syn, siger man til sig selv: Uden tvingende Grunde paatager vi os ikke Ansvaret for, at Tusinder af danske Mænd skal lide samme Skæbne. Men det er vi stærkt udsat for, hvis vi beholder Ordningen af 1922.

Jeg maa sige overfor det ærede Medlem, som talte om, at Forsvarsministeren ikke havde givet gode saglige Grunde for det Forslag, der er fremsat: Hvilke gode saglige Grunde gav det ærede Medlem som Forsvar for den Ordning, vi har nu? Det ærede Medlem indrømmede endog, at dette, at vi slap igennem Krigen uden at blive inddraget i den, efter hans Mening ikke var vor Forsvarsordnings Skyld. Det er snart den eneste Mand fra Venstre, jeg har hørt være saa oprigtig, ellers har jeg altid mødt dette: Tænk, om vi ikke havde haft den Forsvarsordning, som vi havde! Var vi saa ikke blevet inddraget i Krigen? Af Skræk for den Styrke, vi her laa inde med, holdt man sig fra alle Sider borte fra os; man kunde ikke vide, hvilken Skæbne man kunde blive underkastet, hvis man indlod sig med Danmarks Militærvæsen. Det har man gerne villet sige samtidig med, at man har stukket Minerne ud og andre Ting. Heri har man nærmest søgt Grunden til, at vi blev holdt udenfor Krigen. Det ærede Medlem var dog ærlig nok til at sige, at det ikke var det, der gjorde det, det var først og fremmest dette, at der blev ført en forsigtig og fornuftig Udenrigspolitik; det er den, vi kan takke for, at vi slap over det. Jeg tillader mig at gaa videre og sige, at vi *til Trods for*, at vi havde denne Forsvarsordning, slap godt igennem Krigen. Jeg tror ikke, at man just var imponeret af vor Styrke, men der kunde dog maaske være noget om, at en af de krigsførende Magter holdt et vaagent Øje med, hvorledes vi stillede os i Danmark, hvorledes Sympa-